

[Jens Johs. Hansen.]

værende Tidspunkt. Der blev opført en Retskomedie, som var dansk Retspleje ganske uværdig. Vi blev behandlet paa Løbebaand, dømt saa at sige paa Løbebaand. Der blev nægtet os Ret til Forsvarer, skønt en saa fremragende Jurist som Højesterets-sagfører Steglich-Petersen havde tilbudt at være Forsvarer for Kommunisterne. Dette blev forbudt. Vor Appel til Højesteret fik vi intet Svar paa, vi fik ikke Lov til at møde i Højesteret, det blev afgjort af Kæremaalsudvalget, og Resultatet fik vi at vide gennem Radioen!

Jeg synes, det er rimeligt, naar Kommunisterne fastslaar, at de ikke er i Stand til at have overdreven Tillid til et Retsvæsen, der har opført sig paa en saadan Maade over for os. I andre Lande har vi været Vidne til en rankere Holdning, f. Eks. i Norge, hvor den norske Højesteret virkelig optraadte som Mandfolk, der afviste de tyske Krav, og det er navnlig glædeligt at se, at den norske Højesterets mest fremtrædende Medlem, Paal Berg, ogsaa har været fremtrædende Medlem og Leder af Modstandsbevægelsen. Vi har været Vidne til noget lignende i Tjekkosllovakiet, hvor de høje Herrer inden for Lovgivningsmagten, inden for selve Dommerstanden, viste sig som udmærkede Patrioter, der gik i Spidsen, naar det gjaldt Kampen mod Fjenden. Men herhjemme har vi manglet noget i den Retning, og disse Erfaringer giver Kommunisterne en vis Utryghed.

Denne Utryghed bliver ikke mindre, naar man har set, hvad der er sket i de seneste Dage, hvor notoriske Hipomænd, hvor notoriske Stikkere bliver løsladt. Vi har faaet Rapporter ude fra Frihedskæmpere, som fortæller, at de arresterer Folk, som de notorisk ved har arbejdet for Tyskerne; disse Folk bliver indsat, og faa Dage efter møder de samme Frihedskæmpere, der arresterede dem, dem paa Gaden. Det giver naturligvis Utryghed og en vis Usikkerhed, og derfor er der ogsaa forekommet Episoder, som har været omtalt i Aviserne, f. Eks. i Aalborg, hvor Frihedskæmperne en Dags Tid besatte Politistationerne, fordi de var utilfredse med de Løsladelser, der havde fundet Sted. Noget lignende er ogsaa sket i andre Provinsbyer.

Spørgsmaalet er derfor i høj Grad, hvorledes disse Love bliver praktiseret. De Myndigheder, der skal have med Sagerne at gøre, maa have Folkets fulde Tillid, og paa det Punkt nærer vi nu en lille Tvivl, men vi haaber naturligvis, at baade den højtærede Justitsminister og Lovgivningsmag-

ten holder et vaagent Øje med Embedsmændene og med hele den Udvikling, der skal foregaa de nærmeste Dage.

Der er ogsaa andre Ting, der gør os en Smule nervøse. Der er f. Eks. Spørgsmaalet om den tidligere Justitsminister Thune Jacobsen. Vi ved, at det Spørgsmaal drøftes ud over Landet: Hvad med Thune Jacobsen, som i den forløbne Periode har vist sig at være Tyskernes Mand? Skal der ske noget med ham, eller skal han behandles som en Pensionist, der har begaaet nogle Smaafejl, men som man i det store og hele godt kan tolerere?

Jeg vil ikke trætte Forsamlingen med en nøjagtig Gennemgang af Hr. Thune Jacobsens Handlinger over for de internerede, jeg vil blot tage en enkelt Ting. Dengang Kommunisterne blev interneret, var de naturligvis saa klartseende, at de regnede med, at de paa et givet Tidspunkt skulde overføres til Tyskland; det var givetvis kun et Spørgsmaal om Tid. Hvis det ikke lykkedes en at flygte, saa vilde Udviklingen være saadan, at man blev overgivet til Tyskerne. Det kunde enhver sige sig selv. Det vilde være en logisk Følge af den Udvikling, der foregik herhjemme. I den Anledning søgte vi Forhandling med Myndighederne. Jeg selv personlig deltog i disse Forhandlinger. Vi havde i Slutningen af vort Ophold i Hørsrøddlejren en Samtale med fhv. Justitsminister Thune Jacobsen og Fængselsdirektør Tetens, hvor vi stillede ham over for Spørgsmaalet, hvad der skulde ske, saafremt der blev Invasion — det var jo paa det daværende Tidspunkt en Mulighed, man maatte regne med.

Hr. Thune Jacobsen hævdede først, at der ikke blev Invasion, og det fik han jo i og for sig Ret i, men paa daværende Tidspunkt var vi andre ikke saa klarskuende som den fhv. Justitsminister, for vi mente, at en saadan Mulighed var til Stede, og vi mente ogsaa, at den Mulighed var til Stede, at vi kunde blive sendt til Tyskland, selv om der ikke blev Invasion. Hr. Thune Jacobsen forklarede da, at han havde talt med Dr. Best om Spørgsmaalet, og de var blevet enige om, at de skulde faa det til at glide ganske roligt og stille, skulde snakke lidt om Sagerne og saa faa det hele til at gaa i Orden. Jeg udtalte min Tvivl om, at Dr. Best var den Mand, der kunde afgøre dette Spørgsmaal, og hævdede som min Opfattelse, at saafremt der kom en S. S.-General hertil i Spidsen for Værnemagten, saa var det muligt, at Doktorens Indflydelse ikke kunde gøre sig gældende. Det mente Hr. Thune Jacobsen imidlertid ikke, han